

Arrest

nr. 219 423 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 oktober 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Op 24 oktober 2015 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening). Op 13 november 2015 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden,

daar het terugnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord. Op 18 januari 2016 wordt aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd de termijn voor terugname tot 18 maanden te verlengen, omdat de verzoekende partij is ondergedoken. Op 8 april 2016 wordt aan de verzoekende partij meegedeeld dat zij was opgeroepen om zich op 11 december 2015 aan te melden teneinde gehoord te worden in het kader van haar asielaanvraag, maar dat zij binnen de vijftien dagen geen gevolg aan deze oproeping heeft gegeven en daardoor de afstand van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

1.2 Op 22 november 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België.

1.3 Op 23 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A(...) A(...)

Voornaam: R(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 23/11/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Denderleeuw/Haaltert op 22/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 22/11/2018 door de politiezone van Denderleeuw/Haaltert en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition; (...)

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

La partie adverse doit examiner si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 11 de la loi, retirer le séjour et/ou délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

Ainsi, la décision entreprise ne contient aucun élément relatif à cet examen sous l'angle de l'article 3 CEDH ;

La circonstance qu'elle soit prise sous un autre n° OE (8746266, alors que le requérant est enregistré sous la même identité depuis 2015 avec le N° 8142563, permet de conclure que la partie adverse n' a pas tenu compte de la situation particulière du requérant et notamment des criantes liées à sa demande d'asile ;

Dans tous les cas de figure, la partie adverse devait examiner si la décision entreprise ne contrevenait pas au principe de non refoulement, quod non en l'espèce ;

La motivation ne saurait suffire à elle seuls à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ; (...)"

Par ailleurs, il ressort des circonstances de la présente cause que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Au terme de cette disposition : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir Cour européenne des droits de l'homme, 21 janvier 2011, M.S.S / Belgique et Grèce § 218) ;

La Cour européenne des droits de l'Homme a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article trois et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article trois ;

Dès lors que la partie adverse entend se référer à la situation invoquée par le requérant lors de ses demandes d'asile, il ne peut être considéré qu'elle a examiné la crainte du requérant par rapport à l'Iraq au sens de l'article 3 CEDH;

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y. /Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66) ;

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH ;

A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Suède, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine), ce qui n'a pas été fait en l'espèce,"

2.2 De verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoekende partij haalt een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) omdat voorafgaand aan de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM indien de verwijderingsmaatregel zou worden uitgevoerd. Verzoeker had in 2015 reeds een asielaanvraag ingediend.

Er dient te worden opgemerkt dat in de asielaanvraag van verzoeker van 13.10.2015 de afstand werd vastgesteld omdat verzoeker zich niet aanmeldde na de uitnodiging door de Dienst Vreemdelingenzaken voor een gehoor op 11.12.2015. Deze afstand werd op 08.04.2016 vastgesteld. Sindsdien heeft verzoeker geen nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeker verklaarde sinds 2013 in België te verblijven. Pas in 2015 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens verdwijnt verzoeker en komt niet opdagen op een gehoor waarna een afstand werd vastgesteld. Sindsdien heeft hij geen nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend, hoewel hij al die tijd illegaal in België verbleef en zelfs een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Deze handelwijze van verzoeker wijst bezwaarlijk op een risico op behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In de vragenlijst van de politie verklaarde hij vaagweg Boko Haram te vrezen maar gaf geen enkele verdere informatie over zijn concrete problemen.

Ook in het verzoekschrift wordt geen enkel concreet element naar voren gebracht waaruit een risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou blijken bij terugkeer naar Nigeria. Verzoekende partij houdt het immers bij een louter theoretische uiteenzetting zonder een concrete link naar verzoekers eigen situatie in Nigeria.

Er dient daarenboven erop te worden gewezen dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen het nemen van de terugkeerbeslissing en het moment van de verwijdering. Het Grondwettelijk Hof heeft uitdrukkelijk gesteld in het arrest dd. 11.06.2015 dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen

die twee fases in de procedure (GwH nr. 89/2015 dd. 11.06.2015, punt B.5.2.: “Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.”). Terwijl het Grondwettelijk Hof ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat artikel 3 EVRM enkel dient te worden geëerbiedigd bij de tenuitvoerlegging van het bevel (GwH nr. 2015/089 van 11.06.2015). Dit principe werd ook in eerdere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof gehuldigd, waarin het Hof verduidelijkte – weliswaar zonder expliciete verwijzing naar art. 3 EVRM – dat, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten niet vrijwillig wordt uitgevoerd, een onderzoek dient te gebeuren naar o.m. eventuele medische redenen (GwH nr. 141/2006 van 20.09.2006). Dat het onderzoek naar een eventuele schending van art. 3 EVRM dient te gebeuren op het ogenblik dat de Lidstaat het voornemen heeft de betrokken vreemdeling effectief te verwijderen, en niet op het ogenblik dat aan die vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied van de Lidstaten te verlaten binnen een bepaalde termijn, vindt ook steun in de rechtspraak van het EHRM. Ter zake kan nuttig worden verwezen naar het (recente) arrest Paposhvili t. België, waarin het EHRM haar ‘algemene principes’ van haar rechtspraak in het kader van verwijdering en een eventuele schending van art. 3 EVRM (weze het in het licht van zieke vreemdelingen).”

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's*

already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.” (EHRM 15 april 2014, Asalya/Turkije, § 113) (eigen vertaling: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”).

De verzoekende partij wijst erop dat voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing geen rigoureuus onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en benadrukt dat de gemachtigde moet nagaan of een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het voormelde artikel 3 met zich meebrengt. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, in het bijzonder haar vrees gelinkt aan haar asielaanvraag. In haar feiten uiteenzetting wijst zij erop dat haar asielaanvraag was gebaseerd op feiten die haar persoonlijk hadden getroffen, terwijl er op dit moment de situatie is die heerst in de streek waarvan zij afkomstig is en waar de slachtpartijen extreem gewelddadig zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkele motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM bevat. Nochtans blijkt uit het “*administratief rapport: illegaal verblijf*” van 22 november 2018 dat de verzoekende partij verklaarde haar thuisland Nigeria te zijn ontvlucht wegens Boko Haram. Ook in de vragenlijst die zij invulde op een onbekende datum om 22.00 uur antwoordt de verzoekende partij dat de reden waarom zij niet terugkeren, “*Boko Haram*” is, dat haar leven “*dangrus*” is en dat “*Boko Haram*” haar zal vermoorden. Aangezien een datum op deze vragenlijst ontbreekt, is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de verzoekende partij deze verklaringen aflegde vóór of na het nemen van deze beslissing. Aangezien het bestuur heeft nagelaten deze determinerende informatie ter beschikking van de Raad te stellen, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing in deze mate onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat van de verzoekende partij op 22 november 2018 vingerafdrukken werden genomen, zodat de gemachtigde niet kan voorhouden dat niet is gebleken of had moeten blijken dat van de verzoekende partij reeds eerder, met name in het kader van haar asielaanvraag van 13 oktober 2015, vingerafdrukken waren genomen, en dat de verzoekende partij bijgevolg in het verleden een asielaanvraag had ingediend. Het feit dat aan de verzoekende partij blijkens de thans bestreden beslissing een ander O.V.-nummer werd toegekend, zoals zij in haar verzoekschrift terecht aangeeft, kan hieraan geen afbreuk doen. Uit de stukken van het administratief dossier met betrekking tot het oorspronkelijke O.V.-nummer van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij op 22 oktober 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader, moeder en zus op 20 mei 2014 omkwamen door een dubbele bomaanslag door Boko Haram op de markt in Jos (Nigeria), dat haar leven in Nigeria in gevaar is, haar familie werd vermoord en dat er veel geweld en criminaliteit in Nigeria is. Ook geeft zij aan dat haar leven niet veilig is, omdat zij als moslim overstapte naar het christendom, en dat er in haar dorp Jos een bomaanslag werd gepleegd op een restaurant en een kerk, er 44 doden vielen en er verschillende aanslagen zijn op een maand tijd. Vervolgens stelt de Raad vast dat nooit tot een inhoudelijke beoordeling van deze asielaanvraag is overgegaan, aangezien de verzoekende partij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproeping om zich op 11 december 2015 te melden, waardoor de afstand van de asielaanvraag werd vastgesteld.

Gelet op het bovenstaande kan de gemachtigde niet voorhouden dat uit het administratief dossier geen aanwijzingen blijken dat elementen voorhanden zijn die relevant kunnen zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een uitgebreid betoog, waarbij zij verwijst naar de omstandigheden van de asielaanvraag van 2015 en naar het feit dat de verzoekende partij naderhand geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens de verwerende partij wijst deze handelwijze bezwaarlijk op een risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst. De Raad wijst erop dat de verwerende partij zich hiermee beperkt tot *a posteriori*-motiveringen, waarmee zij een gebrek aan zorgvuldigheid in het licht van het voormelde artikel 3 niet kan herstellen. Zoals hoger reeds gesteld, bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering in dit verband. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden. Bovendien herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij

voor het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft verwezen naar Boko Haram, minstens tijdens haar politieverhoor op 22 november 2018. Ook nadien, al dan niet voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij haar vrees voor een terugkeer naar Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram, duidelijk geuit.

Ook voert de verwerende partij aan dat geen enkel concreet element naar voren wordt gebracht in het verzoekschrift waaruit het voormelde risico zou blijken en dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting zonder concrete link naar haar eigen situatie. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst naar haar vrees gelinkt aan haar asielaanvraag en tevens naar de huidige situatie in haar streek. Ook in dit verband kan de Raad nogmaals verwijzen naar hetgeen de verzoekende partij op 22 november 2018 en in de vragenlijst verklaarde.

Gelet op het bovenstaande kan de verwerende partij dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde geen kennis had of kon hebben van elementen die in het kader van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM relevant konden zijn, en dat de verzoekende partij hierop in haar verzoekschrift niet heeft gewezen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hoe dan ook betwist dat de gemachtigde reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn, en niet slechts wanneer hij het voornemen heeft de verzoekende partij effectief te verwijderen, een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en naar het arrest *Paposhvili/België* van het EHRM.

De Raad wijst echter op het volgende. Uit de definities van artikel 1, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich al niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, de rechtsgrond van de bestreden beslissing, wijst er in zijn aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij aanvoert dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot een latere beslissing wordt genomen op basis waarvan de verzoekende partij effectief gedwongen kan worden verwijderd.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Hierin stelt de Raad van State onder meer het volgende:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het bovenstaande citaat blijkt ook dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uitgaat van een verkeerde lezing van het voormelde arrest *Paposhvili/België* van het EHRM.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, zoals hoger reeds herhaaldelijk gesteld, dat de gemachtigde geen motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM heeft opgenomen. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde in enige mate zou hebben rekening gehouden met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat het vereiste onderzoek niet werd gevoerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE